

Den 12 Maart 1688 (9)

ENGELSCHEN

Bezigte aan den Lector

B O K K U M

Gehraden op een

FRANCE ROOSTER;

En bestookt met Helich Vyer, door *Pau la Chai-*

Je en Vader Peters; waar by gevoegd is een

naauwkeurige afbeeldinge of beschrij-

vinge van *Louise de veerticende, Ko-*

ning van *Frankryk*, en *Jacobus de*

twede, Koning van

Engeland.

Gedrukt tot LONDON, door ordre van *Vader Peters*, by *James*
Wagner, in den gekroonden *Pape-Baard*, aldernaast de
Hertoginne van Klesland. 1688.

Berigt aan den Leser.

K A R E U S E L A S E R. B O N N O

Sommige waanwijse Menschen, die altijd met een dom vooroordeel
 zijn ingenomen, en meer vermaak scheppen, om iets te berispen, als
 het gene zij laken, of veragten; te verbeteren, sullen, so rasch als zij
 dit Tractaat zagen, seggen dat ik dwaas ben, of wonderlyke grillen in
 de kop moet hebben, dat ik heiden namen van Engelsche Bokken, Ec-
 geve; en zij sullen mogelyk vragen wat eigenschap dese benaming heeft.
 Maar ik geve haar alleen tot antwoord, dat ik dat so goed gevonden heb-
 be; en dat ik het niet hebba geschreven, om ieder vieshoofd, of kwijn-
 se vraget, na zijn fantasie genoeg te geven; want dat is onmogelyk.
 Daarom seggen de Latynisten heel wel, Difficile est omnibus placere;
 alle menschen te behagen, is een waer of moeyalyk te saken. En
 wederom, Nec Jupiteris omnia sunt quidam placuit; Selfs Jupi-
 ter heeft het alle menschen niet van palle kunnen maken. Het moes-
 den Leser dan niet vreemd voor komen, dat ik het in dit verwarde tij-
 den een ieder niet na zijn zin kan maken; nog gy en moet ook niet denken,
 dat ik my daar aan late gelegen zijn, of het een deel vieshoofden behaagd
 of mishaaagd. Ik weet wel dat de genen die geveinsde pluimstrijkerien be-
 minnen, en meer liefhebbers van dolingen als van de waarheid zijn,
 geen behagen in dit werkje sullen hebben. Maar het en is voor sodani-
 ge niet geschreven. Sy mogen haer wijse neusjen daar af houden. Ik
 hebbe het maar geschreven voor de genen die de soevere waarheid bemin-
 nen, en niet onkundig zijn van 't gene dat sedert eenige jaren in de wereld
 is voorgevallen, en nog dagelyks gebeurt. En ik en twyffle ook niet of so-
 danige sullen daar genoeg in vinden. Zo also mijn oogmerk en enigste
 tragtunge is om de naakte waarheid, die van de meesten so node gehoord
 word, klaarlyk voor te stellen. Gelyk u de ondervindinge sal doen sien,
 indien gy het met een onzijdig oordel gelieft te lesen.

G O D E L I E F W A A R M O N D.

ENGELSCHEN BOKKUM

Gebraden op een

FRANCE ROOSTER.

MEn heeft al lang getragt Europa te vernielen,
 Dooreen rampsaligst hot van veel ontzielde Ziele;
 Ja, gantsch het Christendom te brengen onder 't yk
 Van een vervloekt tyran; of schriklijk schellamstok!
 Wat heeft men al gezien in drie paar volle jaren!
 Wat is het Christendom al droefheid wedervaren!
 Wat zijn 'er al vermoord door een vervloekte dwang!
 Hoe heeft het Babt. Volk gewoed; gedold zo lang!
 Om Christus ware Kerk geheelijk te verdelgen;
 En g'lijk een zwavel-poel het alles in te swelgen.
 Wat heeft deez' droeve tijd gedrogt en voort gebragt?
 Wanscheffels uyt den poel daar het altijd is nage;
 Daar Zon, nog Maan, nog Lugt, nog Sterren konnen schijnen;
 Daar 't alles in een damp van stank schijnt te verdwijnen.
 Het is of 't ware licht geheel word uytgedooft;
 De waarheid word verdrukt en leid gantsch afgeschooft;
 De bittere haat en nijd, die doet de Kerk fugten;
 Wat baard de Antichrist al droevige ongenugten!
 Ik weet niet hoe het is, ik sta gelijk verbaasd;
 Ik schrik van 't moord-geweer, dat in mijn ooren raasd.
 Waar dat ik hene zie; 't is niet als moorden en blaken;
 Hier hoor ik een geweën, daar zie ik huis en daken
 Geheel ter neêr gestort. Gints zie ik weder een Vrouw,
 Met een seer droefgelaat; het lichas in den rouw.

Beroofd van Man en kind, verlaten van haar magen,
 Helaas! Zeer jammerlijk haar Moerig lot beklagen:
 Om dat zy tegens dank en tegens haar gemoed,
 Het ~~Heel~~ ^{Heel} verlichte ~~Heel~~ ^{Heel} God aanbidden moet.
 En die dit niet wil doen, dien gaat men schriklijk plagen,
 Met al onmenschlijkheid; meer als een mensch kan dragen:
 Den een die hangt men op, en maakt dat hy niet sterft,
 Op dat hy levend-dood, geen hell nog troost verwerft.
 Een ander wil men weer van lid tot lid vermoorden,
 Men neigens diergelijx van zulke dingen hoorden.
 Geen Tijger, geen Leeuwin, nog Hellsche raserny,
 Van 'tonderaardsche Stijx; nog Duivelsche Harpy,
 Nog Pluto, Proserpijn mer al hun Hellsche kragten,
 Noit zoen schellens quaal den stervding aanbragten.
 En die heeft nog een naam, dat men hier door bekeerd
 De ~~keel~~ ^{keel} Christus heeft onanimm met die geleerd.
 Dat men door ziele-dwang de menschen moet bekeren,
 Dit is het voorbeeld niet van Christus onzen Heer.
 Heeft die door galg en d' d' met stroppen en met Zwaard,
 Zolang de Wereld stond, welken te wederbaard?
 Heeft die de Menschen ook gaan plagen met *Drongdere*?
 Wat dunkt u van dees' wijsd' is seker wat bezonders,
 Dat nu het Paaps gebrued wij wijfer sij als God;
 En wil dat men haar wet aanbent voor Gods gebod:
 Ook dat men in haar Kerk gaat knielen voor d' Altaren,
 Voor Beelden groten grots; voor stenen en pijlers
 Voord' Heilige Paus Junz ongezellige Vrouw.
 Waar voor een ieder mensch komt tonen sijn berouw,
 Van sijne zonden, die hy onlangs had bedreven;
 Op dat de Paap hem dan sijn zonden magt vergeven
 mids dat hy had gebiegt alvorens sijne zond.
 En het geheim des herts ontsloten tot de grond.
 O ongelukkig volk! konst gy dit niet bemerken,
 Dat de vergiffenis des Paaps u niet kan streken?
 Dat niemand (schoon hy is begaafd met grote reën),
 Uw zond vergeven kan; dan God de Heer alleen?

Dat noit geen eenig beeld uw droefheid kan verligten.
 Dat Sint *Andries*, *Michiel*, niet kunnen iets verrigten.
 Nog Sinte *Dionys*, nog Sinte *Rombouts* beeld,
 Nog d' heil'ge milde *Klaas*, die altijd koek omdeeld.
 Nog *Joris* op zijn Paard, hoe trots hy schijnt te draven,
 Al evenveel kan doen als *Lieveken* en *Baven*;
 Die in de Stad van *Gent* voor Santen zijn vermaard,
 G'lijk d' eene gek den aar wel dikwils heeft verklaard.
 En honderd gekken meer, die zo veel wonder werken,
 Verrigten, als een Boer doet met een gortig verken.
 't Is zeker kinder-spel, en niet als zotterny;
 Waarom men hedendaags den Mensch brengt in de ly.
 En wie nu van dit quaad den oorzaak mogte wesen,
 En waar uit dat dit kwaad het eersten is gerefen;
 Zal nu de leser zien, indien hy geeft gehoor:
 Mijn Zanggodin verfoekt hier op een gunstig oor.
 Na dat *Loyolaas* geeft niet sijne doemelingen,
 Uit *Plutoas* jammerpoel, hier op der Aard kwam springen,
 Zo stelden sy terstond de Wereld gantsch in roer,
 En trachten op den Throon te setten *Babels* Hoer:
 Ja dat Hellsch gespuis, die wilden overtheren,
 De Vorsten groef van Magt, en wilden 'tal regeren.
 Sy spandden al in 't werk, wat dat hun brein bedagt;
 Om bey de Geestelijk en Wereldlijke magt
 Te krijgen: dog het wou ten eersten so niet lukken,
 Om 't ware Christen G'loof geheelijk t' onderdrukken.
 Daar was veel moeite aan vast, en niemand wist schier raac.
 Hoe dat men *Sint Louis* hier wijslijk toe bepraat:
 Dog eindlijk komt *La Chais* by *Sint Louis* getreden,
 En heeft op dese wijs begonnen sijne reden:
 O Vorst, die als een Zon blinkt heerlijk op u Troon!
 Van ieder een ontsien, 'begunstigd van de Goon,
 Indiengy volgd mijn raad, die wijslijk is en schrande,
 Zo wordge in korten tijd den tweden *Alexander*;

Gy word een Wereld-Vorst van ieder aangebeen;
 Derhalven volg mijn raad en luister na mijn reën:
 Het is hoognodig dan, datge uyt uw Rijk gaat jagen,
 De *Ketters* valsch van aart, die na geen dreigen vragen.
 Sy worden alte stout; sy staan na uwe *Kroon*,
 Ey geef dat *Ketters-vot* dog hun verdiende loon!
 Uw Rijk sal nimmer meer in vreugd en liefde bloeijen:
 Ten zyge tot de grond de *Ketters* uit gaat roeijen.
 Sy zijn een Pest in 't Rijk, g'lijk men ziet menigwerf,
 Sy strekken u tot kwaad, en ons tot een verderf.
La Chaise sag dat hy *Louis* niet kon bewegen,
 En dat hy sig in 't eerst hiervinnig stelde tegen,
 Bedagt een andre list; waar door hem binnen kort,
 Syn schrikkelijke wil geheel gegeven word.
 't Is zeker, 't geen *Megier* niet doen kan door haar knapen,
 Dat blaafd de Duivel in de God-verdoemde Papen!
 O't is een groot vermaak, 't is *Kermis* in de *Hel*,
 Het komt in dese tijd den Duivel wonder wel:
 Want hy behoeft niet meer te zayen ofte ploegen,
 Hy kan zig met het zweet der Papen wel vernooogen;
 Syn Dienaars dienen hem met lust en groot vermaak;
 Maar om nu wederom te komen tot de zaak,
 Zo weet dat op een tijd is komen tegeschieden,
 Dat *Sint Louis* by hem *La Chaise* liet ontbieden:
 Want hy begeerde nu te biegeten sijne zond,
La Chaise was niet luy zo dra hy dit verstond.
 Hy ging sig metter haast na *Sint Louis* begevon,
 En vraagden hem seer naauw al wat hy had bedreven,
 Hy zey: ô Vorst! ik bid, dat gy my 't alles segt,
 Verswygt dog niet van 't geen u op het herte legt:
 Want zo gy 't alles niet aan my wilt openbaren,
 Ja, tot een tittel toe, wat u is wedervaren,
 En wat gy hebt gedaan in al u levens tijd,
 Geen aflat hebt gy dan, zo gy 't niet al belijd.
 De grote *Alkander* stond, als voor het hoofd geslagen,
 Met dat de Priester hem so scherp ging ondervragen;

Hy

Hy biegt en alles op, en toonde met veel smert,
Syn grote nedrigheid en zijn gebroken hert.

Hy scheen voorwaar bedroefd om zijne zond te wesen,

Men kon de droefheid zelfs uit zijn gesigt schier lesen,

Hy zey, (wie zou dit ooit van zo een Vorst vermoen?)

Dat hy als een zoet kind het ooit niet meer zou doen.

Waarop *zijn Biegt* vaar hem nog eens zo nauw doorgronden,

En vraagde hem voor 't leff, zyn die nual u sonden?

Hy wist nog wel wat meer, maar 't wou'er so niet uit;

Dog eindlijk zaid *Louis* met een seer droef geluit,

Ik weet nog wel een zond', maar 'k derfse u niet verklaren.

La Chaise zey; dat's niet, wild my die openbaren.

Louis die zey hem weer, de zonden zyn heel groot

La Chaise zey dat's niet; al had gy schoon den doot

Van uwe Vaar of Moer of Eggenoot gezworen,

Hier is wel aflat voor, laat my u sonden horen.

't Moest al iet wonders zyn, daar ik geen raad toe weer;

Seg op maar, d'aflat Raat voor u altijd gereet.

Ik heb (zeyd' *Sint Louis*,) een aardig dier beslapen

Wiens *Mau* so wel als ik voer den en 't zelve wapen.

't Is waar; dat dit van my al is een stout bestaan:

Maar weet dat ik dees saak om best wil heb gedaan.

'k Wist dat dit *Vannus* vaak klaagde gantche nagten;

Om dat sy minder kreeg als sy helaas verwagten!

En dat ook al het zaad dat op haer akker kwam,

Dien uitslag nimmer had; die het by andre nam:

Gelijk *Adonis* ooit zijn *Vannus* kon sien klagen.

Alzo onmooglijk kond mijn heus gemoed verdragen;

Dat so een aardig schaap so droevig klaagd en kermde!

Wat *Satyr* uit het Woud die die zig niet erbermt?

La Chais begon sig selfte kruissen en te zegg'en,

En ging om dese daad *Louis* vry hard bejeeg'en,

Hy preveld in sig selfs, dan viel hy op de vloer,

En maakten een getier als een smoor-dronken Boer.

Dan riep hy om de hulp van een'ge Heiligheden,

Dan heeft hy wederom voor *Sint Louis* gebeden.

En na dit guigelspel sprak hy *Louis* dus aan *de Koning*,
 U sonden zijn heel groot, maar *egter* 't sal wel gaan.
 Een middel is hier toe, u sonden zijn vergeven;
 Indieng op eenen dag de *ketters* brengt om 't leven.
 Gelijk men certijds deed op *Bartholomew* dag,
 Wat blijdschap sou dit zijn? ik wou dat ik 't al zag.
 Dees' God-vervloekte *Schelm*, die ging den *Koning dwingen*,
 Tot so een *Helsche moord*; *ô* God-vervloekte *dingen*!
 Hy plaagde hem so lang, tot dat *Louis* hem gaf
 Een hand-schrift van zijn hand, 't welk hy hem *persien* af
 Waar in geschreven stond, met 's *Konings* *eigehand*,
 Dat men de *ketters* sou vermoorden en verbranden.
 Ja dat men 't *ketters* *vro* op eenen dag verniel,
 Men spaar nog jong, nog oud, nog een geboren *Ziele*,
 Het vonnis is geveld, het oordeel is gestreken,
 Om 't ware *Christendom* den hart-aar af te steken.
 Helaas! Om *Christus* volk te dempen tot de grond,
 O schrikkelijke daad! O *Helsche* *Papen* vond
 Doe nu dit hand-schrift aan *La Chaise* was gegeven,
 Nu sal men (sey dien *schelm*) de *ketters* eens doen sien;
 Of 't *Geestelijke* kleeed geen *Vorsten* kan gebien.
 Nu sal men uit een kelk het *ketters* bloed gaan drinken,
 en doen dat *Helsch* *gespuis* tot in den afgrond zinken.
 De *Moord-dag* was bestemt, hy dagt 't is alles klaar,
 En dat in dese saak voor hem was geen gevaar.
 Maar 't lukten hem zo niet, als hem 't geluk toelachtte,
 Schoon dat dien bloed-hond daar met *Lijfen* *Ziel* na trachte.
 De *Koning* had hem tot dees' moord gegeven magt,
 Maar had zo groot een saak in 't eerst niet overdagt.
 Wat jammer dit zou zijn, dat men veel duisend zielen
 Die hem noit kwaad aandeén op een dag sou vernielen.
 De *Koning* wierd bedroefd tot binnen in zijn *hert*,
 Want zijn gewis' die sliep, nu eindlijk wakker wert,
 Hy wilde op desen dag niet een *Menschen* zien of horden,
 De *Prince* van *Conty*, die komt hem egter *storen*.

En loopt *sijn* kamer in: schoon het hem wierd verboon,
 Hy zag den Koning aan; en meende dat *sijn* Kroon
 (Want hy leer droevig seheen) alrede was aan 't dalen;
 Hy sag als iemand die *sijn* schuld niet kan betalen.
Conti die heeft hem hier dereden van gevraagd,
 Waar op *Louis* *sijn* druk hem daadlijk heeft geklaagd:
 Hoe dat *La Chaise* hem tot so een zaak ging vergen,
 Om zo een moord te doen; en hoe hy hem ging tergen
 Met alle listigheid: tot dat hy 't hand-schrift had;
 En beehy hem daar na dat hy 't dog weer gaf bad;
 Maar dat hy 't niet wou doen. *Conti* zey: 'k fal 't wel krijgen,
 Ik fal hem dit mijn staal door *sijne* darmen rijgen,
 (Indien gy my geeft last) so hy 't niet weder geeft;
 Wel aan breekt hem den hals, so hy u weder streeft;
Louis zei dit 's mijn wil. *Conti* sei: 'k fal volbrengen,
 Of ik fal met mijn Swaard dien bloed-honds bloed gaan plengen.
 De Prince van *Conti*, die ging so aanstonds voort,
 En heeft *La Chaise* nog belet so wreed een moort.
 Hy heeft hem doorgeweld nog weten in te tomen,
 Hy heeft alleen dien Schelm *sijn* boze wil benomen.
 Hy sprak *La Chaise* dus aan: Geef my het hand-schrift weer
 Het is uit 's Konings last, of anders schelmik zweer,
 Dat gy op dese plaats u Hellsche Ziel sult braken,
 Daarom so geeft het weer. 'k Seg wild niet langer slaken;
 En maakt niet veel geraas; of anders fal mijn wraak;
 Den oorzaak zijn dat iku so te schande maak.
 Die woorden deden hem schier sidderen en beven,
 Zo dat hy door dees' dwang het hand-schrift weer moest geven.
 Hier ging *Conti* terstond meê na den Koning toe,
 Hy zei zie daar is 't weer; de Koning zei wel hoe!
 't mooglijk dat gy het van hem hebt weer gekregen?
Conti zei dat is niet; dat heeft gedaan mijn genen.
 In 't eerst hiel *sig* dien schelm, of hy 'er niet van wist;
 Maar wat hy sei of niet, het is hem al gemist,
 Hoe dat hy sprak of bad het kon hem geen sins baten,
 Het hand-schrift moest 'er zijn; of hy moest 't leven laten.

De Koning die in 't eerst met droefheid was belaan,
 Wierd nu om dese zaak met blijdschap aangedaan,
 Dit hand-schrift liet *Louis* strak aan *Vulkaan* verëeren;
 Doe zagmen Babels hoop in wanhoop heel verkeren,
Loyalaas Hels gespuis zag als een *Tijger* dier,
La Chaise brulde selfs als een verwoede *Stier*;
 Hy swoer hy zou *Conti* dit schellemstuk betalen,
 Of hy wou dat terstond de *Duivel* hem kwam halen,
 En dat zijn lijfen *Ziel* den *Duivel* sy een pand;
 Zo hy hem niet vermoord. *La Chais'* die slokebrand,
 Die was hier in niet gek; wat dunkt u van die grillen?
 De *Duivel* was wel zot, zo hy zijn *Ziel* zou willen
 Aannemen voor een borg: Hy heeftse alrede vast,
 De *Duivel* neemt geen borg, die selfs is belast,
 En aan hem ook verpand: al lange tijd voor desen,
La Chaise sal hem noit so weten te belesen,
 Dat sijne *Ziel* die lang was in des *Duivels* magt,
 Daar door een *Papen* vond sal werden uitgebragt,
 O neen! Dat kan niet zijn; hy is des *Duivels* ergen,
 Zijn *Ziel* heeft hy al weg het *Lichaam* sal hy krijgen;
 Zo dra zijn uurglas is verlopen door de tijd;
 Dog eer dat dese schelm nog uit de *Wereld* scheid,
 Sal hy veel brave liën beroven van het leven,
 Gelijk hy in een *Maand* *Conti* ook heeft vergeven,
 Te weten: Na dat hy by hem om 't hand-schrift kwam:
 Waar uit die dolle haat zijn eerste oorspronk nam,
 Doe nu *Conti* was dood; bedagt *La Chais'* met zinnen,
 Hoe dat hy wederom zijn schellemstuk sou beginnen.
 En na dat hy al lang met *Peters* had gepraat,
 So vonden sy dan goed; dat men die *Hellsche* daat
 (Waar van ik heb geseid,) sou weet in 't werrik stellen,
 En dat men 't *ketters-rot* nu anders moest gaan kwellen,
 Dat men nu wederom beleven moest dien tijd:
 Waar in *Heer Alba* sig so dikmaals heeft verblijd!
 Dat men door gantsch *Europ* de *ketters* moest gaan plagen,
 Dat men nu wederom van nieuws moest alles wagen.

Dit sei *la Chaise* dat in *Vrankryk* sou geschien,
 En *Peters* sei dat hy sijn Koning kongebien.
 Wat hy hem maar versogt, zou hy hem niet ontleggen,
 En so hy 't niet wou doen, dan zou hy hem voorleggen:
 Wat voor een brave daad sijn *Kaërin Tyland* dee:
 Doe sijn gevreesden arm der *ketteren* strot af-snee.
 Dit moet een voorbeeld zijn, waar op men wel moest passen,
 Om so in Holland ook de *ketteren* te verrassen,
 In 't kort men sou *Europ* wel schielijk sien gebragt;
 Onder den *Roomschen Stoel* en *Pauzelyke* magt,
La Chaise en *Peters* nu als twee bloeddorste honden,
 Die stelden al in in 't werk wat sy bedeecken kouden:
 Geen kwaad scheen haar te boos, hoe helsch het ook mocht zijn,
 Al kwam het sellifs voort van *Plutao* *Proserpin*:
 Indien sy *Christus* Kerk, met sijne Ledematen,
 Maar konnen in hun balg opflokken als twee vraten:
 Wiens bast van Menschen bloed geen sijskan worden zat,
 Wiens altijd woedend hart is nimmer afgemat:
 Maar als twee *wolven*, die in Bossen en in kuilen,
 Om het onnosel *Schaap* te roven, sig verschuilen.
 So leggen sy ook op haar luimen eer men 't weet,
 En eer het iemand denkt, is 't moord geweest gereed.
La Chaise wist *Louis* weer so veel wijs te maken,
 Dat hy de *ketteren* moest door roven moord en blaken,
 Bekeran: of hy kon noit salig worden: want
 Om dat hy had begaan, de zonde van bloedschand;
 Kon hy onmogelijk sijn saligheid verwerven,
 't Was seker en gewis, dat hy verdoemd sou sterven,
 En dat geen Priester kon uitwissen dese vlak:
 Door Mijsen en gebeen. Hy sou 't op sijn gemak
 Indien hy 't niet wou doen, ellendig nog betreuren,
 En al het geen hy zei, sou waarlijk togebeuren:
 Daarom moest hy in tijds, tot zoening van dit kwaad,
 Aan God weer doen een dienst, door een Godlijke daad.
Louis nu siende dat hy nimmer konde rusten:
 't En sy dat hy *la Chais* liet doen wat dat hem lusten,

Stond aan dien plager toe, het geen hy hem verfogt;
 Doe sag men 't Christen G'loof in *Vrankryk* onderbrogt,
 Doe ging men als verwoed, jaalend en verbolgen;
 Het ware Christen G'loof erbarmelyk vervolgen.
 Hoe vele menschen zijn door dese dwang gedood!
 Ontelbaar is 't getal, oneindig is het groot:
 Men heeft 'er helaas! veel geworpen op Galeijen,
 Om daar te roeijen, en de wreedste slavernijen,
 Onmenschelyk uitze staan: En andere heeft men weer
 Af-sweren doen hun 'loof, en Christus ware leer.
 En heeftze in plaats van God den *Baal* aan doen bidden.
 Men heeft de kinderens genomen uit het midden
 Van harte Ouders, en in *Kloosters* weggevoerd,
 Gantsch *Vrankryk* is ontvólkt; het gantsche rijk ontroerd.
 De menschen zijn gevugt, en hebben 'al verlaten:
 Haar huis, haar goed, en bloed ten roof van veel Soldaten.
 De beste Steden daar wel eer de welvaard was,
 Die leggen nu tot puyn gedompeld onder d'as.
 De straten, die men zag van menschen oërvloeyen,
 Daar ziet men anders niet als gras en onkruid groeyen.
 De kerken, daar wel eer de Godsdienst wierd gedaan,
 Die ziet men nu verwœest en zonder vollik staan.
 Men weet niet waar dat al de menschen zijn gebleven,
 De Leeraars zijn vermoord, en sommige verdreven;
 Eenige zijn 'er ook, met paren hand aan hand,
 Zeer vast en hegt geboëid, en zyn, zo uit het land
 Tot slaven aan den *Turk*, verkogt met hele Schepen.
 And're heeft men weer elendig laten slepen;
 Gebonden aan een paard, tot spót van 't *Roomsche Beest*,
 De ziele-dwang is nooit zo schrikkelijk geweest.
 Hoe kan de goede God, die alles is in allen;
 De dwinglandy zo hoog! zien door de Wereld brallen?
 't Is wonder dat Gods wraak de schinders niet verteerd,
 Van wien Gods heil'ge naamen-kerk word ontëerd.
 Indien wy daaglijks niet Gods grote goedheid zagen,
 Hoe kon God zo veel kwaad gedogen en verdragen?

Geen mensch kan deze zaak begrijpen of doorzien,
 Zo Gods lankmoedigheid niet groot was: kond't geschiên?
 Was het wel mogelijk? hoe kon het dog geschieden,
 Dat Gods almogentheid *Tirannen* laat gebieden?
 't Is waar; God is een God, die't goed en't kwaad laat toe,
 En al wat hem behaagd; maar eyndlijk word hy 't moê.
 Hy laat wel voor een tijd de schelmen zegepralen:
 Dog zal des niettemin hun boosheid agterhalen,
 God die het al regeerd verbergd zig voor een tijd;
 Maar scheld de gruweldaên den schenders nimmer kwijt.
 Gods gramschap komt gewis: maar komt met trage schreden,
 God laat niet ongestraft de boze godloosheden.
 Of Vrankrijks woedend beest gedurig woeld en raafde;
 Of de gehoren hoop de wereld maakt verbaafde,
 Of *siwe Tirannen* nu so lang hun rollen spelen:
 Het zal die grote God ten laaften eens vervelen.
 Wy hebben nu in 't kort gezien en aangemerkt,
 Hoe men in *Vrankrijk* staâg niet doet als woeld en werkt,
 Om 't ware Gods geloof rampzalig te ontluistren,
 En 't heldre licht helaas! voor eeuwig te verduistren.
 Laat ons nu ook eens zien hoe *England* is ontsteld;
 Door een vervloekt *Tyran*, en Duivels Paaps geweld.
 Ik heb hier voorgezeid; hoe dat *la Chaise* poogde,
 Eer dien vervloekte schelm sijn duivels wit beoogde:
 Geen mindere moeite heeft Vaer *Peters* aangewênd:
 Om zo in *England* ook (g'lijk ieder is bekend,)
 Naar 't voorbeeld van *La Chais*, de vromen t'overromplen.
 En, was het mogelijk, hen in de Hel te domplen.
 En als die schelmen dan het *Frans* en 't *Engels* rijk
 Vermeesterd hadden, dagt het hen onmogelijk;
 Dat *Holland* deze magt zou kunnen wederistreven,
 Eh gantsch *Europa* zig van zellefs zou overgeven:
 Ja Vader *Peters* zey; dat hy had zulk een list,
 Die geen verdoemde ziel nog zelf de Duyvel wist.
 Hy kon al wat hy wou in *Engeland* verritgen,
 En voor sijn veinzery moest al de wereld swigten.

a Vrankrijk en Engeland.

B 3

Die

Die onbepaalde magt van *Stuart* zou haast al
 De ketters brengen, tot een lang-gewenste val.
 Zijn Koning moest al doen wat *Frankrijk* maar begeerde;
 Want *Sint Louis* aan hem voor niet geen geld verëerde.
 Hy hiel door 't *Franfche* geld zig zelven nog in staat,
 En zo hy dat niet had wilt hy in 't Rijk geen raad:
 Om 't ongehoorzaam volk tot hare pligt te dwingen,
 Niet dat ik zeggen wil dat hy tot zulke dingen,
 Onwillig zoude zijn: geenzints dat is hy niet,
 My doet al wat hy kan, gelijk men daaglijks ziet.
 Hoe deze dapp're Vorst voorgaat in goede werken,
 Hoe hy de Ketters, en 't vernielen van hun Kerken,
 Met lijf en ziel berragt. Hoe hy de Wetten breekt,
 Hoe hy de beste liën verwoed na 't herte steekt;
 Hoe hy zijn Eeden schend, die hy vierjaar te voren
 Had aan het Engelsch volk zo dier en vast gezworen,
 Hoe hy heeft menig Heer, als hy zat in 't gerigt,
 Onschuld'g met verraad en schelmery betigt.
 Hoe hy ook menig ziel heeft valschelijk verwezen,
 Hoe hy een Voetterheer van schelmen plag te wezen,
 En ook nog heden is. Hoe hy volhard met vreugd;
 In schellemstukken, en 't verdrukken van de deugd.
 Hoe hy het Heilig regt kan krenken, draijen, buigen,
 Hoe hy de Weêuw en Wêez het bloed weet nit te zuigen.
 Hoe hy sijn eigen Broer vermoord heeft door senijn:
 Op dat hy in sijn plaats terstond mogt Koning zijn,
 En zo door's Broeders dood trots op den Troon te stijgen;
 Wat dunkt uw van die Vorst? Wie kan sijn deugden zwijgen?
 Is dat niet heerelijk? zijn dat geen Heldendaën?
 Verdiend sijn Majesteit niet meêr als lauwerblaën?
 Behoord men zulken Vorst in 't goud niet uit te houwen?
 Kan sijn gemeente niet op sijn deugd betrouwen?
 Mijndunkt ik hoor hier op de Ketters stout en stijf
 Zeggen; dat men sijn hert moest scheuren uit het lijf,
 Met al sijn ingewand; en werpen 't voor de honden:
 Op 't dat die beesten-romp van beesten word verslonden.

Zagt

Zagt Ketters houd uw stil; en speeld niet veel den baas:
 Want sijne Majesteit, die zal uw dit geraas
 En al dat stout geschimp, zo rijkelyk vergelden;
 Daarom so houd u mond, en wild niet langer schelden.
 Men ziet wel dat dit is, maar boze ketters praat,
 En dat dit voort komt, uit één doodelyken haat,
 Tegen sijn Majesteit, van hen lang opgenomen:
 Ik weet wel dat niet één der Roomsgefinde vromen,
 Zo kwalijk spreken sal. Neen: dat 's my wel bekend:
 Dar al die vrome lien, van *Bruggen* en van *Gent*,
 Syn Britsche Majesteit, voor die Godvrugte dingen;
 Gedurig nagt en dag, een heilig lof toe zingen.
 Sy hebben groot gelijk, en 't is niet sonder reën,
 Dat zy gestadig doen veel *Missen* en gebeden;
 Teneinde *Deeze Vorst* de ketters mag bekeren,
 En dat hy *Frankryk* deugd navolgen mag en leren.
 Ik meen nu niet de deugd van sijne Majesteit,
 Met al sijn yroome daen en sijn godvrugtigheid,
 Met 't geen daar is aan vast, wijdlopig te beschrijven,
 Mijn voornemen is maar om by de zaak te blijven.
 Ik zal derhalven dan de zaak weer vangen aan,
 Entonen wat hy doet om 't g'loofte grond doen gaan.
 Voor eerst zo heeft hy lang door *Peters* schelmeryen,
 Zig laten tot veel kwaad vervoeren en verlyen.
 Ja al wat *Peters* seide, en wat hy maar verzón;
 Of wat sijn helsche drift voor kwaad bedenken kon,
 Dat deé de Koning straks. Hy agten 't al van waarde,
 Wat die vervloekte schelm zo schelleins hem verklaarde.
 Vaer *Peters* had *Sint Jams* op deze selfde wijs:
 Ook voorgesteld de moord van *Irland* en *Parijs*,
 Gelijk *La Chaise* deed, om *Sint Louis* te dwingen,
 Toteenen ketter-moord: dog tot dees' vrome dingen
 Had *Peters* niet veel moeite eer hy *Sint Jams* bewoog;
 Want *Peters* g'loofden 't selfs, hoe Duivels hy ook loog.
 Sijn Koning zou dees' moord wel hebben ondernomen;
 Maar zag bezwarelyk om tót de daad te komen.

Het:

Het was hem aangenaam; indien men in *zijn Rijk*
 De ketters in een uur vermoorden al gelijk;
 Maar om dat deze zaak zo ras niet kon gelukken,
 En dat hy vreesde dat het mogelijk zou mislukken,
 Daarom begon hy dan te denken op een ding;
 Waar aan heel d'ondergang van al de ketters hing:
 Want hy wou in *zijn Rijk* de *gronden en grondwetten*,
 Waar op de godsdienst steund, afschaffen en af zetten,
 Om d'*onbepaalde magt* te voeren in het land,
 En zo het *Pausdom* dan in een gewenste stand
 Te brengen. Wat heeft hy gaan rasen, woelen, slaven,
 En als een toomloos paard dan gints, dan herwaards draven;
 En die op sijne wil niet ja en amen segt,
 Schoon tegen *zijn* gemoed, of tegen 't heilig regt,
 Valt in *zijn* ongenaë. Hy laat andre als guiten,
 In een *gevangenhuis* gestrengelijk opsluiten;
 Gelijk een iegelijk gezien heeft en wel weet,
 Dat hy de *Bischoppen* dit onlang ook aan deed;
 Maar egter zijnze nog in spijt van hem ontslagen,
 Ia tegen sijne dank moet hy dit zien en dragen.
 Nu dit niet lukken wil, heeft *Peters* hem geraen;
 Dat hy nu wederom iets anders moest bestaan,
 Om eens dit heilig werk in *zijn drie Koningrijken*:
 (Waar toe men zo veel doet) ten laasten te bereiken.
 Men moest de ketters dan onder een valsche schijn,
 Veel ampten geven, en kwanzuis hen gunstig zijn,
 Tot dat men zag *zijn* kans, om haar daar af te zetten,
 En onder deze gunst hen alles te beletten;
 Wat maar tot voordeel van hun godsdienst strekt of is.
 Allenskens moest men hen dan tot de Biegt en Mis
 En andre zotterny (zo veel men kon) bewegen,
 Dan moest de Paap quansuis verlenen hen *zijn* zegen.
 Andre in tegendeel moest men, 't zy waar of vals,
 Betigten met verraad, en brengenze om den hals.
 En die de Koning nog genade wou bewijzen,
 Dien moest hy uit het Rijk verbannen en verwijzen,

En slaan *zijn* goederen aan, en maken hem dan arm;
 Zo doende slokt *Sint Jams* het alles in *zijn* darm;
 En als een *Ziels-barry* van so veel duisend Zielen,
 Die in *zijn* ongena, en in *zijn* klauwen vielen.
 Dog dit 's nog niet genoeg, de valsheid blinkt hier uit,
Sijn valsheid overtreft den looften schelm of guit.
 Dat bleek wanneer hy laast met so veel valsgheden,
 Ontblood van eer en deugd, verbafterd van de reden,
 Vervallte *Fagels Schrift*, d'oorpronkelijke *Brief*:
 Die zelfs d'Heer *Fagel* schreef. Is hy geen schelm, geen dief?
 Zijn het geen schelmen seg, die vals voor *zijn* verkopen?
 Moet men een valschaard niet *zijn* huilt en vel af-strophen?
 Moet men hem niet aandoen de wreedste en felste dood:
 Die van *zijn* Gods-dienst, Eed, en alles is ontbloot?
 Indien men so een schelm zo streng een straf moet geven,
 Hoedanig moest men dan met desen Koning leven?
 Die sig zelfs niet ontfiet, met zo veel Godloosheen,
 't Vervallchen van een *Brief*, die in zo grote reën,
 En billijkheid bestaat. 'k Mag dit nu wel getuigen,
 Dat waar de Bey het eelst' en zoetst' weet uit te zuigen;
 Daar uit suigt zelfs de Spin fenijn, en bitt're gal,
 Ik agt *Sint Jams* nu ook een Spin in dit geval:
 Die door *zijn* valsheid weet 't onnosel bloed te paaien
 En weet de waarheid zelfs in leugens te verdraijen.
 Foeil! hy verdraid, vervallt, de mening en den zin,
 Van *zijne Hoogheid*, en *zijn Hoogheids Gemalin*,
 Mevrouw de Princes. Dit doet haar eige *Vader*,
 Past dit niet beter voor een Schelm en Verrader,
 Dan voor een eerlijk Man? Waar is nu 't Vaders hert?
 Waar is die tere zorg, die noit verbroken wert?
 Waar is de liefde die een *Vader* sal bewijzen,
 Aan *zijne Kind'ren*? Ach! Wie sal hier niet van ysen?
 Wanneer hy's Vaders plicht verbroken siet so snood,
 Wanneer de *Vader* zelfs staat naar *zijn* Schoon-Soons dood?
 Gelijk hy heeft getragt sy *Hoogheid* te doen sterven,
 Om hem dus van de Kroon rampsalig te ontferven.

Hy tragtte door senijn, of door een moorders hand;
 Indien het mooglijk was, te helpen hem van kant.
 Maar dat is hem gemist; dat moet sijn bakhuis spijten.
 Ik sie van spijt alre hem in sijn nagels bijten.
 Ik zie dien dwingeland ontluijstert van de Kroon;
 Ik zie *Oranje* nu al zitten op den *Throon*.
 Ik zie het Engelsch volk blijmoedig hem ontmoeten.
 En haar ootmoediglijk neêrwerpen voor sijn voeten.
 Vermits hy hen bevrijd van zo een dwingeland,
 Die Gods-dienst, regt, en staat, uit Engeland verband.
 En dit geschiedt alleen om 't *Pantheon* te verheffen,
 Verboven 't ware G'loof. Wat Mensch kan dit beseffen.
 Dat men veel kwaad moet doen, op dat daar goet uit spruit.
 Wie ziet niet dat dit doen gantsch tegen reden stuit?
 Wat zeg ik redelijkheid? De reden is geweken.
 Daar is geen reden meer; dat is nu klaar gebleken.
 De reên zijn anders niet: als dat 's mijn wil en wet.
 Wie heeft de stoutigheid, die zig hier tegenzet?
 Spreek al zo onbescuisst, spring buiten alle palen,
 Van deugd en redelijkheid; u luyfster sal eens dalen.
 O *Fransche Dwingeland*, blijf al zo wreed, zo boos!
 En gy *Brittanjes plaag*, ga voort zo goddeloos!
 Gy zit op nwen *Throon*, als Goden van der Aarde;
 Maar gy sult sterren als Menschen van geen waarde.
 Zie leser in het kort, aanschouw eens gruweldaan.
 Wie kan die dwingelandij van *Stuarts* overstaan?
 Dog onder al 't geweld van sijn gruwel daden,
 Waar mee hy nu zo vaak sijn rijk heeft overladen.
 Is noit geen kwaad so boos, zo helsch, zo vals bedagt!
 Als 't geen Vaâr *Peters* list heeft aan den dag gebragt.
 Te weten: dat hy heeft een *Bastard* helpen maken;
 Die *Jams* neemt voor sijn Soon, Zijn dit geen moijezaken?
 Dat men een *Bastard* houd, soey! voor sijn eyge Zoon,
 Dat men een *Bastard* tragt te helpen aan de Kroon?
 Dat men het Wettig hoofd, beroven wil van 't leven,
 En dus drie Rijken aan den *Bastard* overgeven.

O neen! dat sal niet zijn; God laat dit niet geschieden,
 Men sal (in spijt des nijs) wel haast war anders zien.
 Men sal dien *Dwingeland* zijn boosheid fo niet lijdén,
 Men zal het *Engelsch Volk* van dien *Tyran* bevrijden;
 En jagen hem uit 't Rijk, met al zijn helsch gebroed,
 Met *Vader Peters*, die zo dikwils heeft gewoed.
 Die *stokebrand* van 't kwad! die *moord* p'st uit gelaten!
 Die gaat na *Frankrijk* toe; en heeft *Sint Jans* verlaten:
 Want wijl Vaer *Peters* niet, dat onse Vloot nu tée,
 Met Volk seer wel gemand, komt zeilen op de Zee;
 Digt by de *Britsche Kust*, en by de *Britsche stranden*:
 Om daar met onse magt (het spijt *Louis*) te lunden,
 En schoppen dan *Sint Jans* van zijnen *Throon* ter neer,
 En setten op den *Throon*; haar *wettig hoofd* en *Heer*.
 En als dit is geschied, kan *Peters* wel bespeuren,
 Dat hem dan niet veel goeds zou komen te gebeuren:
 En daarom gaat hy voort, en zeyd *Sint Jans*: vaar wel;
 Want 't schijnt dat hy niet graag zou raken in de knel.
 Die loze, boze schelm, die hoord wel wat gerugten,
 Zijn hedendaag; in 't Rijk, en daarom gaat hy vlieten:
 Want hem is wel bekend, indien men hem betrapt,
 Dat hy voorseker dan tot hufspot word gekapt.
Hollands Leeuw begint alrede op Zee te brullen,
 Ey sie zijn oogén! en ziet sijne steert eens krullen!
 De *Zeeuwsche Water-Leeuw* ook door zijn deugd vermaard;
 Die nu den *Teems-Tyran* sal maken zo vervaard;
 Benevens all' de magt van onse zeven Staten,
 Dat al zijn kreup'le magt hem niet zal kunnen baten.
 Ons *Vorst* gaat selfter Zee, en stapt zijn volk vast voor,
 Zo moedig als hy kan; hy volgd het selfde spoor,
 Van zijn *Doorlugte Stam*, waar uit hy is gesproten,
 En draagt als *Atlas* self de *Land-zorg* onverdroten.
 God zegene ons besluit, God ga met ons ten strijd,
 O daar Gods zegen is, daar is het volk verblijd,
 Daar ziet men staag het volk zijn vyand overwinnen;
 Wie strijd voor Godes eer, diens strijd zal God beminnen.

Wie voor de waarheid strijd, en voor Gods heilig Woord;
 Die word wanneer hy bid, van God altijd verhoord.
 God sal de sijne ooit om hulp verlegen laten,
 Kan God, dien hem bemind, in eeuwigheid wel haten?
 Neen. Dat zy verre, ó neen! Want die met God begint,
 Die heeft een sterken arm, die 't alles overwint.
 Welaan dan *Christen-volk* laat ons op God vertrouwen,
 Hy is de *Hoek steen* daar men altoos op moet bouwen.
 Indien wy dit dan doen, zo zal God ons voortaan,
 Die moed instorten, om den Vyand te verslaan;
 En breken 's Vijands magt, en nemen schild en wapen,
 En geven dan eens loon aan die verdoemde *Papen*.
 Ik bid God voor het lef, eer ik sluit mijn gedigt:
 Dat ons verenigd Land met God het al verrigt,
 En dat die goude spreuk: *Dat eendragt magt kan maken*,
 Een ieder Lands-genoot zo diep in 't hert mag raken,
 Dat ieder by sijn woord en eed mag blijven staan,
 Zo sal de vrijheid ooit uit onse Landen gaan;
 De goude Vrijheid blijft hier in het Land dan wonen,
 En God sal ons dan lang met sijne zegen kronen,
 Zo bloeid ons Land in vreugd; tot stigting van Gods eer,
 Zo leid de *dwinglandy* in 't *Britsche Rijk* ter neer.

Op de geboorte van *Ludovicus, Innocentius, Carolus, Jacobus, Prins van Walis*, anders genaamd: den opgeraapt *Papen Bastard*; gemaakt door hulp van *Vader Peters*, en andere heilige Vaders, dewelke haar zelve navolgers van *Jesus* laten noemen.

Aan *Vader Peters, &c.*

*Ut nemo doceat fraudes sceleris vias,
Regnum docebit.*

DE list, die overtreft het al;
De list weet alles uit te werken;
Gelijk men heden kan bemerken;
Hoe wonder, wonder is 't geval!
Dat nu de *Papen Bastards* maken:
Om zo het erfregt van de kroon,
Te geven aan een *Bastard zoon*,
Dog dit is hier om niet te wraken;
Vermits *Sint Iams* de pokken heeft;
Ja, van de beste soort van *Spanjen*,
Het spijt een *Ridder* uit *Brittanjen*;
Die nimmer zo blymoedig leeft,
Als sijne *Koning* hoog geprezen!
Die van vrouw *Venus* schatten vaak
Is mede gedeeld; tot sijn vermaak
't Is waar; hy zou onlukkig wezen:
Om dat den armen bloed niet kan,
Nog weet, het geen een man moet weten,
Sijn kragten zijn al lang versleten,
Hy weet 'er zeker niet meer van,

C 3.

a Seneca Thyeste, Act. 2.

Ads

Als die den groten *Turk* zijn *Vrouwen*,

By dag en nacht bewaren gaan.

Wat dunkt uw van dien *Brüfchen Hunn*?

Mag hy zijn eige kóp niet klouwen?

Maar *Vader Peters* helpt hem trouw,

Die wil zijn zwakheid wat verligten;

Hy doet voor hem zijn minne-pligten,

By eenen *Timmerman* zijn vrouw.

Of by de *Nommen* en *Bagijnen*;

Benévens al de *Papen* zaam,

Tót dat een hoer komt in de kraam,

Die straks den *Bastaard* doet verschijnen,

Op 't *Koninglijke* ledekant.

En in de *Koningin* haar kamer,

Daar was het kraambéd veel bekwaam;

Als dat men 't in een hoerhuis plant.

Dat kan een *Bastaard* lujster geven,

Dat maakt een *Bastaard* hoog geagt,

Dat maakt hem van een eél gellagt,

En doet hem lang roemrugtig leven.

Wie wist oit dat een *Konings* bed,

Een *Bastaard*, een égt-kind kon maken?

Indien dat waar zijn zulke zaken,

En dat men dit houd voor een wet,

Zo komen wis de *Hoerewaarden*,

Met hopen na het *Engelsch* Rijk,

De *Papen-Bastaards* al gelijk,

Dan zekerlijk geen moeite spaarden,

Om méé te wezen egt geteeld.

Wat *Bastaard* zal zig niet verblijden,

Als hy beleefd deze eedle tijden;

Mids hy van geen egt-kind verscheeld?

En zo de *Papen-Bastaards* ervén;

Het regt van een drie-dubble kroon,

Tot spijt van d'egt-geboren zoon,

En doet hem dus rampzalig sterven:

Wat

Wat helpt de wettigheid hem dan?
 Wat helpen dan de huwlijks bande?
 Is 't egte-bed danieer of schande?
 Ey Lezer, oordeel hier eens van!
 Waar zagmen ooit een vrome vader,
 Een Bastaard houden voor zijn kind?
 Is liefde vals, of is se blind?
 Wat komt van twee de liefde nader?
 Zeg liegt het moederlijk gemoed?
 Kan 't moederlijke hert wel liegen?
 Kan dit ons heden niet bedriegen?
 Gelijk den Koningin ons doet?
 De Koningin van Groot Brittanjen,
 Die neemt *Vaer Peters* Bastaard aan,
 En doet hem voor haar vrugt door gaan,
 Op dat sy den *Prins van Oranjen*,
 Dus van de Kroon onterven zou.
 Voorwaar dit zijn wel brave dingen,
Vaer Peters mag nu dansen, springen:
 Om dat hy teelde buiten trouw.
 Een Bastaard, die Euroop doet vrezen,
 De grootste Bastaard van ons tijd,
 Van al de Kettters zeer benijd,
 Gemind van die, gehaat van dezen.
 O *Vader Peters* wat zijt gy
 Gelukkig, met uw Bastaard jongen;
 Om wien men heeft zo vaak gezongen,
 Om wien men is hertgrondig bly;
 En die men zelfs wil Koning maken.
 Dat staat de Kettters zeker schoon;
 Zo houd men haar nog van de Kroon,
 Schoon zy hun gal hier tegen braken.
 Ey houd uw Bastaards tog in waarde!
 Verzuipt uw' hoere kind'ren niet,
 Zy worden Prinzen g'lijkje ziet,
 En Wereld-Vorsten van der aarde.

Ey!

Ey! Nonnen en Bagijnen fijn,
 Gewijde Susters vrome zielen,
 Wilt uwe Bastards niet vernielen:
 Nog ook vermoorden door fenijn.
 Maar laat gestadig uw bevrugten,
 Van d'een of d'andre Klooster-Broër;
 Als een gewijde Papen-Hoer,
 En denk 't hoeréren zijn maar klugten:
 Wanneer 'rom bestwil is geschied.
 Laat dan om bestwil uw beslapen,
 Van Sint *Loyolaas* vrome knapen;
 Want Priesters bloed ontremigd niet.
 Geen Priester kan een maagd onteérén,
 Gelijk *Vaér Peters* sellefs zeyd,
 Wanneerze daadlijk word geweyd;
 Met heilig *oly* van die Heeren.
 Ey *Vader Peters* vaar dan voort!
 Volherd dog in het kinder-telen,
 Het zal de Nonnen noit vervelen,
 Die gy zo dikmaals hebt bekoord.
 Maak nóg meér Prinzen voor Brittanje,
 Ey doet uw best! ó vrome man!
 Zo krijgje hier beloning van;
 De mazeltjes uit Pokkig Spanje,
 G'lijk ik u wensch met al mijn hert,
 Dat uw die loon gegeven werd.

2 AP64

Respicere Finem.

Op

(25)

Op de Af-beeldinge

Van

LOUIS de XIV.

Tegenwoordigen TYRAN.

Van

V R A N K R Y K , &c.

Zie hier den wreeststen Schelm, die oit het aardrijk droeg.
Die noit sijn baat verzaad, van Christen-bloed te zwelgen;
Dat hy een bloed-hond is, toond sijn gezigt genoeg:
Hier is hy die zyn Rijk en Steden gaat verdelgen.
Men scheur' sijn hert uit 't lijf en goy 't hem in 't gesigt,
Dien bloed-hond is niet waard het held're Zonne-licht.

A N D E R S.

Hier is hy, die hem laat van Papen overheren:
Men werp sijn holle romp voor Tigern, Leeuw en Beeren.

D

Op

(169)

Op de Af-beeldinge

VAN.

JAKOBUS de II.

Tegenwoordigen TYRAN.

GROOT BRITTANJEN, &c

Dus toone zig in des' Print; een *schender* van zijn Wetten,
Een breker van zijn Eed, een *Schelle*, een *Tyr*,
Die *Schelman* anprent geest, en *Vromen* af gaat setten,
Die moordery bedriift, en niet als wooden kan:
Die't *Brift* Rijk uit-put, door Ziele-dwang, en stropen-
Men ziet wel aan zijn muil dat hy heeft bloed gesopen.

Anders.

Zie hier *Brittanjens* plaag, de wreette *Schelm* en goit,
De *Schellam* stukken zien dien *Schelm* ten oogen uit.

Aan

Aan't Britse Volk.

Aanschouw dien *Dwingeland*; die Kerk en Staat vernield,
Die 't ware Christen-g'loof gaat naar het herte-boren,
Men doe (eer't is te laat) hem in den *Teems* versmoren;
Ey! help hem maar van kant, eer hy'er meer ontzield;
Die 't quaad doen, in 't begin, kan sluiten en beletten,
Die zal men sijne roem de Wereld door trompetten.

• De Rivier van London

